

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σε λίγο κύτταξε τον Ρασκάς και τον ρώτησε:
— Μπορείτε να με πληροφορήσετε τί απέγιναν οι άλλοι ευπατρίδαί που είχαν λάθει μέρος στη συνωμοσία ;

— Βεβαιότατα, κυρία μου. Μπορώ να σας πληροφορήσω. Λοιπόν, εδώ και τρεις μέρες άρχισαν σύντομες έρευνες μέσα σε είκοσι περίπου μέγαρα του Παρισιού. Συγχρόνως έχουν έκδοθη διακόσια έντάλματα συλληψεως, για όλους τους διοικητές της Τουρραίνης και του Άνζου... Και τέλος μια δλόκληρη στρατιά από άντρες πιστούς και γενναίους, έτοιμάζεται να φύγη για τη Νάντη.

Η δούκισσα απόμεινε άφωνη από τον τρόμο της. Έξ' άλλου, όσα της έλεγε ο Ρασκάς ήσαν αληθινά.

Τέλος η δούκισσα συνήλθε κάπως και ρώτησε:
— Μπορείτε να μου πητε μερικές λεπτομέρειες, όπως, π. χ. πού θρίσκειται ο Μποντεβίλ ;

— Στη Βασίλλη, κυρία, άπάντησε ο Ρασκάς.
— Και ο Μπεθόν ;

— Είνε νεκρός, κυρία.
— Η δούκισσα είχε γίνει κατάχλωμη. Ένα όνομα της έρχόταν στο στόμα της, αλλά δεν έτολμούσε να το προφέρει.

Ο Ρασκάς, ο οποίος παρακολουθούσε όλες τις κινήσεις της, μάντεψε τη σκέψη της και της είπε ποιηρά:
— Ένας μόνο γλύτωσε ως τώρα...

— Ποιός ; ρώτησε η δούκισσα ντε Σεβρέζ με άπερίγραπτη άγωνία. Ποιός ;

— Ο κόμης ντε Σαλαί.
— Η δούκισσα ντε Σεβρέζ έσκυψε το κεφάλι της. Δυό θερμά δάκρυα, δάκρυα χαράς κι' άπελπισίας κύλισαν άπάνω στα φλογισμένα μάγουλά της... Η άραία αυτή σειρήνα, πού σε τόσους και τόσους είχε προκαλέσει τον έρωτα, πλήρωνε τώρα με τη σειρά της κι' αυτή τον φόρο της στον μικρό φτερωτό θεό.

Και με φωνή γλυκειά ψιθύρισε:
— Σας ευχαριστώ, κύριε!...

Για πρώτη φορά ο Ρασκάς δεχόταν ευχαριστίες από μια ωραία άριστοκράτιδα. Γι' αυτό, με το δίκη του, έλαβε στάσι περήφανη κι' ώρθώθηκε καμαρώνοντας:
— Και πώς μάθατε πού θρίσκομαι ; ρώτησε η δούκισσα έντελώς άφηρημένη πειά.

— Απλούστατα, κυρία μου, είχα τοποθετήσει τους ανθρώπους μου σε διάφορα σημεία αυτού του χωριού... Ένας λοιπόν απ' αυτούς είχε κρυφτή στο σπίτι κάποιου χωρικού... του Τεμπώ...

— Τί; Μήπως έπαθε τίποτε ο καλός μου αυτός ύπηρέτης ;

— Όχι, κυρία μου... Φτάνει να με διατάξετε και η ζωή κι' η έλευθερία του Τιμπώ δεν έχουν να διατρέξουν κανένα κίνδυνο...

— Ευχαριστώ, κύριε, ευχαριστώ...
— Ο Ρασκάς, πιό περήφανος έπειτ' από τις νέες αυτές ευχαριστίες, έξακολούθησε να προσπαθή να πείση τη δούκισσα για τις ειλικρινείς του διαθέσεις.

— Κυρία, της είπε στο τέλος, θα σας εύγνωμονώ, αν όμολογήσετε ότι φέρθηκα σε σας σαν τίμιος άνθρωπος. Αισθάνομαι μάλιστα, κυρία μου, τέτοιο σεβασμό για σας ώστε έκρυφα τους άνδρες μου στα περίχωρα για να μην τρομάξετε... Συγχρόνως όμως σας παρακαλώ, να εγκαταλείψετε κάθε ιδέα άποδράσεως... Τρέμω με την ιδέα ότι μπορούν να σας άγίγξουν τα χέρια των θρωμερών αυτών ανθρώπων.

— Δεν θ' άποπειραθώ να δραπετεύσω, κύριε, άπάντησε περήφανα η δούκισσα. Και τώρα μπορείτε να άποσυρθήτε.

Ο Ρασκάς χαιρέτησε και βγήκε έξω.
Κάτω στην πόρτα στάθηκε λίγο και, βλέποντας ότι

είχε άρχίσει να χαράζει η ημέρα, είπε:

— Κάτω η μικρή ύπηρέτρια είνε καλά δεμένη, έπάνω η κυρία της ύποτάχτηκε πειά. Μά τώρα ακριβώς άρχίζουν η δυσκολίες... "Αν δεν λάβουν τις έπιστολές μου και δεν μου στείλουν τις ένισχύσεις πού ζητάω, τί θα κάνω... "Ας δούμε... Μου φαίνεται ότι ο αιχμάλωτος όλων είμαι εγώ...

Και τώρα άς δούμε τί απέγιναν η δυό έπιστολές του Ρασκάς. Η μια απ' αυτές άπευθυνόταν προς τον πάτερ Ίωσήφ και ήταν σχετική με την δούκισσα ντε Σεβρέζ και η άλλη άπευθυνόταν στον καρδινάλιο για να του κάνει γνωστό, ότι ο δούξ της Βανδώμης είχε καταφύγει στο μέγαρο Σαβερνύ.

Τη στιγμή, πού ο Ρασκάς νικητής, αλλά άνήσυχος, σκεφτότανε τί θα έκανε σε περίπτωση πού δεν θα λάβαινε ένισχύσεις, τη στιγμή ακριβώς πού ανέτελλε ο ήλιος, οι δυό καθαλλάρηδες πού κρατούσαν τις έπιστολές του εκάλπαζαν προς το Παρίσι: "Ο πρώτος απ' αυτούς τραβούσε από το δρόμο της Σάρτρης κι' ο δεύτερος από τον δρόμο της Όρλεάνης.

Ο πρώτος, πού κρατούσε την έπιστολή για τον πάτερ Ίωσήφ έπρεπε να διασχίση ένα μικρό δάσος. Είχε διασχίσει αρκετόν δρόμο ήδη και σκεφτόταν να σταματήσει στο Σαπαντέν.

Με την άνατολή του ήλιου μπήκε στο δάσος. Άνέπνεε τη δροσερή πρωινή αύρα και συλλογιζόταν τη μικρή του φίλη, στο χωριό του.

Έξαφνα όμως ένας πυροβολισμός άντήχησε μέσα από τα φυλλώματα και η σφαίρα τον χτύπησε στο κεφάλι.

Ο δυστυχισμένος καθαλλάρης γκρεμίστηκε από το άλογό του, σωριάστηκε άπάνω στη χλόη κι' έπειτα από μερικές σπασμωδικές κινήσεις, απόμεινε άκίνητος με τα μάτια άνοιχτά.

Σε λίγο, τρεις λησται ξεπρόβαλαν μέσα από τα φυλλώματα κι' άπογύμνωσαν κυριολεκτικώς το δυστυχισμένο θύμα τους.

Έτσι η έπιστολή του Ρασκάς προς τον πάτερ Ίωσήφ δεν έφτασε ποτέ στον προορισμό της.

Και να γιατί ο Ρασκάς δεν είδε ποτέ να έρχωνται η ένισχύσεις πού είχε ζητήσει... Και να γιατί... "Αλλ' αυτά θα τα δούμε στη συνέχεια...

Και τώρα άς έρθουμε στον άλλο καθαλλάρη, ο οποίος πήγαινε την έπιστολή του Ρασκάς προς τον καρδινάλιο.

Ο καθαλλάρης αυτός πέρασε από την Όρλεάνη. Ήταν εύθυμος, γενναίος κι' αδιάφορος για όλα. Παληός στρατιώτης, ήξερε όλα τα επικίνδυνα μέρη κι' άπέφευγε να περνάη από τα δάση. "Επινε όμως απ' όλα τα πανδοχεία από τα όποια περνούσε κι' έτσι έφθασε στο Παρίσι κατόπιν έορτής, δηλαδή την έπομένη της άναχωρήσεως του καρδινάλιου.

Όταν έμαθε πως ο καρδινάλιος είχε φύγει, εξαφνιάστηκε κι' άφου άναπαύθηκε δυό ώρες, έτρεξε να συναντήσει την βασιλική συνοδεία.

Άς τον άφήσουμε λοιπόν να τρέχη και να ματαιοπονή για να δώση την έπιστολή του Ρασκάς στον καρδινάλιο.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Όπως είδαμε, ο καρδινάλιος Ρισελιέ, όταν έφτασαν στη Σάρτη, κατώρθωσε να πείση τον βασιλέα Λουδοβίκο να διευθυνθούν άμέσως προς το Μπλουά και την Νάντη.

Άφησαν λοιπόν τη μικρή τους στρατιά να εξακολουθήση τον δρόμο της κι' ο βασιλεύς συνοδευόμενος από τους σωματοφύλακάς του μόνο, προχώρησε προς το Μπλουά. Έννοείται ότι ο δούξ του Άνζου άκολουθούσε τον βασιλέα.

(Άκολουθεί)